

An I

Mai 1939

Nr 1

Inscris in Registr. Publ. Periodice al Trib. Constanța
S. I-a sub Nr. 2 din 6 Febr. 1939. Director Pro-
prietar și Redactor responsabil: *Dumitru Olariu.*
Redacția și Ad-ția: Constanța, str. Scarlat Vârnav 26.

1-5

1939-1943

1-14

LITORAL

DIN ADÎNCURI

Liane-adinci îmbrățișează sterp
Un flaut navigînd prin somnul lor;
Cîntînd, el se lovi de-un nimb incert
Și gravul imn și-l vrea nemuritor.

În vals fragil solemn profunzimi
Trezesc eterna scoică vibrătoare,
Ca o petală grea de albăstrimi,
Ca o fluidă marmoră de soare.

Acolo jos, la mii și mii de metri,
Statornic sîngerînd intim coralul
Își stoarce rana și 'nflorește pietri,
Un mugur prețios rodind finalul.

Doar țărnuț când îl sbuciumă furtuna
Și-l mustră valuri mari, gelos încearcă
Spre-adînceul calm să-ajungă cu vre-o barcă
Ori cu nisipul ce i-l spală luna.

DUMITRU OLARIU

EPAVE

Mugesc în larg talazuri și se rup
torente mari de ape răscolite,
și totul pare din arămi coclite;
în loc se învîrtesc, ca un șurup.

virtejuri aspre, printre stînci ascunse
de alge, unde țipă funerar —
în rotocoale — stolul marinar
de goelanzi cu aripile unse.

•

Cu trupuri sfișiate de furtună
pe seară s'au întors trudite nave
în porturi, unde triste și bolnave
vor lîncezi de-acuma împreună :

robite, lingă cheiuri, în odgoane,
cu rănile deschise către cer
vor tot visa, umile și stingher,
plutirile pe mări și oceane.

In fundul mării apele închid
tăceri de cimitire milenare;
aprinde noaptea negre felinare
prin draperii de ape verzi, timid:
lumini de taină, reci, hermetizate
trec prin păduri de alge elegante:
decor marin cu trup agil de plante,
sub cer tăiat din sticle irizate.

Desfășurate grabnic mătăsurile apei
foșnesc, în fald cu alge, pe țărmul de calcar,
și fiecare navă în port e un Icar
căzut înfrînt cu moartea sub adumbrișul pleoapei:
pe fiecare, umbre de întuneric greu
coboară, în tăcere mai mult să le ascundă,
iar cimitirul crește sub țiple verzi de undă,
și proaspăt urcă alge din moartea lor, mereu.

IOAN MICU

GENEZĂ

Primăvara se apropie
Ca virfurile unor munți
Ce-abea se mai zăresc.

În fiecare mugur
Din paradisul pontic
S'a descuiat un lăcat.

Prin elegantele-i voaluri
Dându-și se străvede
Minunea de dincolo
De facerea lumii.

Își strigă pe nume, întâia oară,
Cele patru elemente cosmice

Încă neîntrupat.
Sufletul nostru
Ne așteaptă pe țarm,
Ca o sare albă.

DUMITRU OLARIU

■ Apa verzue cu limpeziri albastre, infiorată, tremură în valuri măruante. Plimbă mingieri de catifea pe obraji, briza dimineții. Pe linia de aparentă înfrățire a cerului cu marea, se încheagă o pată, pumn strins cu arătătorul spre cer: *Insula Șerpilor*. Se conturează din ce în ce mai precis, cu maluri roșcate, abrupte. Imprejur marea bate în albastru de prună brumărie, se limpezește apoi ajungând lângă țarm incoloră. Unda apei în neobosită urcare și coborire pe pantele de lespezi prăbușite, e o continuă, obsedantă invitație spre adâncuri a puținului ce a mai rămas din stincă. Albi pescăruși în jocul lor pe azurul apei și pe țarm — împlinind un ritual de neuitat — parcă șterg — cu aripi de omăt — treptele templului în care era glorificat Ahile. Deodată jocul încetează și iată-i impecabil aliniați, gravi, pe creasta țarmului — gardă ce dă onorul. Aici, geloase de strălucirea templului legendarului erou, și-au smuls — cuprinse de furii — părul, meduse. La tot pasul șerpi: mari, mici, toți negri, se furișează — gânduri ascunse — în scorburi pietroase. Aurul luminii cernut din soare, smulge curcubeie din coama de spumă a valului deferind pe pajیștea de prund și alge. Șirul de ostași albi inaripați s'a rupt — ca proiectat de val spre cer — și, boabe risipite de un nevăzut semănător, cad în ogorul albastru al mării, se string apoi ghem pe apa ritmic ondulată.

Roman Secăreanu

■ Intr'o dimineață de Mai, cind prin grădini se legăneau hamacuri de liliac și apele mării erau oglinzi cu fețe de aur strălucitor, a intrat în port — cu eleganța lebedei lui Lohengrin — bricul de alb și lumină, Mircea. L-am deslușit de sus de pe faleză, cu velatura strinsă, cu pânjenیșul de fringhii alergind pe catarguri și bord, ca o corabie desprinsă dintr'un portulan medieval. Se odihnea mai pe urmă, cind pașii m'au dus pe marile dale de piatră în vecinătatea lui, lângă cheu, sub ochii mulțimii adunate, după umblet îndelung. Pe liniști de ape euxine, răsfrint în undele verzi ale portului, pareă mai curind o intrupare de basm, venită prin nopți uitate în legendă, din timpuri lăsate înapoi. La proră, chipul dirz al munteanului Mircea continua să despice voevodal, învăluit în reșcată mantie de cavaler, căi de azururi adormite în unde. Drapele cu filiiiri tricolore, fanfare cu intonații de inuuri și glorie, urale frenetice izbucnite din mulțime, i-au însoțit apropierea de cheiuri. În molcome întoarceri, cu brațe de odgoane întinse către babale, imbiat ușor de bărci mirinărești, bricul s'a dat tot mai aproape de dane. Ciucuri de spumă albă, pierdută în dantelări fine, au întins pe delături covorul, peste care sa-și poarte candoarea sărbătorească bricul.

Ioan Micu

■ *Doi poeți și un sculptor, înfrățiți în nemărginita lor dragoste de mare și fascinați de steaua răsăriteană a visului ce le călăuzește pasiunea, ivesc pe șarm pontic iatrupare de tipar. C neasemănată îngemănare de inedite coordonate geografice, ca corespunzător conținut liric, neprețuită pînă azi după cuvînta, îndreptățește prospețimea rivnei lor și o determină. Când a creat lumea, risipindu-și perfecțiunile în universul întreg, Dumnezeu a păstrat pentru sine, ca amintire, cite un crîmpei din fiecare nimb, din fiecare svon, din fiecare zare, îngrămădindu-le toate pe o singură paletă. Mai tirziu, din sfintele acestor rămășițe, El a zamislit o nouă lume după chipul și asemănarea celei dintîi, limitată însă, în spațiu, la pușinătatea aluaturilor ce i-au mai ramas. A pus din toate cite ceva și tot din infinitul statornic al maestrilor Sale inițiale — și-a așezat-o apoi aici, între Dunare și Marea Neagră, Dobrogea. De o parte, neastimpărata tălăzuire a întinderilor albastre, de alta, nesfârșitul unei stepe sudice în care soarele fecundează arșița și imaginația, își relevă la tot pasul miracolele, tezaurile. Nicăiri omul nu se simte mai mult ca aici în vecinătatea miracolului. Cei care, în tinar izvod, își apleacă urechea atentă la svonurile acestui magic țărîm, înfrățiți în calda lor năzuință, nu vor avea alta mulțumire mai mare decît aceea de a fi intuit blocul de marmoră în care zace, necioplît încă, chipul necunoscutei Dobroge.*

Dumitru Olariu

■ Prietene, îmi scrii că n'ai uitat de serile noastre hoinare pe cheiuri, de siluetele cenușii ale vapoarelor, de Amalii cu oboseala ascunsă în sdrențe. Mi-am amintit, cu ochii pe rîndurile tale, de acele seri cînd, sătui de plimbări obișnuite, veneam în port odată cu scara odihnită pe dane, cînd luna — felie de portocală — începea să se pitească după silozuri, ca să rămînă uneori prinsă în virf de catarg. Ne opream lingă mare, privind cum luna își spărgea, în unsuroase ape albastre de seară, chipul. Urma curînd noaptea cu mantii de cer muiate în boieli orientale. Atunci pentru noi cerul era un alt, îndepărtat port, unde poposeau peste noapte corăbii, stelele. Te vei reîntoarce pentru serile portului depărtat ?

Ioan Micu

■ Gravurile de sculptorul *Cristea Grosu*.

